

Mål T-279/03

Galileo International Technology LLC m.fl. mot Europeiska gemenskapernas kommission

”Skadeståndstalan — Gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar — Gemenskapsprojekt avseende ett satellitbaserat enhetligt system för radionavigation (Galileo) — Påstådd skada för innehavarna av varumärken och firmanamn som innehåller ordet Galileo — Gemenskapens skadeståndsansvar då dess organ inte kan tillskrivas något rättsstridigt agerande — Onormal och särskild skada”

Förstainstansrättens dom (andra avdelningen i utökad sammansättning) av den
10 maj 2006 . . . . . II - 1296

Sammanfattning av domen

1. *Förfarande — Ansökan genom vilken talan anhängiggjorts — Formkrav (Domstolens stadga, artiklarna 21 första stycket och 53 första stycket; förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 44.1)*

2. *Skadeståndstalan — Gemenskapsdomstolarnas behörighet*
(Artikel 235 EG och 288 andra stycket EG)
3. *Gemenskapsvarumärke — Tillnärmning av lagstiftning — Varumärken — Tolkning av förordning nr 40/94 och direktiv 89/104 — Rätt för innehavaren av ett varumärke att hindra att dennes varumärke används rättsstridigt — Kännetecken som är identiskt eller liknar varumärket*
(Rådets förordning nr 40/94, artikel 9.1 b; rådets direktiv 89/104, artikel 5.1 b)
4. *Utomobligatoriskt skadeståndsansvar — En gemenskapsinstitution använder ett kännetecken för ett projekt*
(Artikel 288 andra stycket EG)
5. *Utomobligatoriskt skadeståndsansvar — Villkor*
(Artikel 288 andra stycket EG; rådets förordning nr 40/94, artikel 9.1 b; rådets direktiv 89/104, artikel 5.1 b)

1. Enligt artikel 21 första stycket och artikel 53 första stycket i domstolens stadga och artikel 44.1 c i förstainstansrättens rättegångsregler skall varje ansökan innehålla uppgifter om tvisteföremålet och en kort framställning av grunderna för talan. Dessa uppgifter skall vara tillräckligt klara för att göra det möjligt för svaranden att förbereda sitt försvar och för rätten att pröva talan.

direktiv 89/104, inte har preciserat vilka nationella bestämmelser som denne anser har åsidosatts. En hänvisning till artikel 5.1 b i direktivet är tillräckligt klar och precis, eftersom denna bestämmelse innebär en harmonisering inom gemenskapen vad gäller regler för vilka rättigheter som ett varumärke medför och definierar den ensamrätt som tillkommer varumärkesinnehavarna inom gemenskapen. Detta gäller särskilt när det inte har ifrågasatts att denna bestämmelse har införlivats i nationell rätt i de medlemsstater som har registrerat de åberopade varumärkena.

Vad gäller en ansökan om ersättning för skada som en gemenskapsinstitution påstås ha vållat kan talan inte avvisas på grund av att sökanden, i sina grunder om intrång som skett i sökandens varumärkesrätter som registrerats i olika medlemsstater inom gemenskapen, såsom dessa definieras i artikel 5.1 i

Eftersom artikel 5.2 och 5.5 i direktivet endast syftar till att göra det möjligt för medlemsstaterna att föreskriva starkare

skydd för välkända varumärken, kan en talan däremot inte bifallas med stöd av en grund om att denna bestämmelse har åsidosatts när det i ansökan inte tydligt anges på vilket sätt de berörda varumärkena är välkända och vilket särskilt skydd som de åtnjuter enligt någon stats nationella lagstiftning på detta område.

däribland ersättning in natura, i förekommande fall genom påbud eller förbud.

Vad gäller varumärken som har registrerats i länder som inte är medlemsstater i gemenskapen räcker inte en hänvisning till direktivet som lösning på problemet avseende bristen på precisering vad gäller art och räckvidd för de varumärkesrätter som de hävdar att de åtnjuter enligt lagstiftning i länder som inte är medlemmar i gemenskapen.

Det enhetliga skydd som innehavaren av ett nationellt varumärke garanteras enligt artikel 5.1 i direktiv 89/104 om varumärken, och som ger innehavaren av ett sådant varumärke rätt att "förbjuda tredje man" att använda det samma, omfattas av de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar, i den mening som avses i artikel 288 andra stycket EG. Vad gäller varumärken är syftet med direktiv 89/104 att registrerade nationella varumärken skall åtnjuta samma skydd i samtliga medlemsstater, och artikel 5.1 i direktivet innebär en harmonisering inom gemenskapen vad gäller de rättigheter som följer med ett varumärke. I artikel 98.1 i förordning nr 40/94 om varumärken föreskrivs att när svaranden har gjort intrång eller riskerar att göra intrång i ett gemenskapsvarumärke, skall de domstolar som avgör mål rörande gemenskapsvarumärken "förbjuda svaranden att fortsätta intrånget" och vidta åtgärder som syftar till att säkerställa att dess förbud efterlevs. Enligt artikel 249 andra stycket EG har denna förordning allmän giltighet och den är direkt tillämplig i medlemsstaterna.

(se punkterna 36, 40–42 och 44–45)

2. Av artiklarna 288 andra stycket EG och 235 EG följer att gemenskapsdomstolen är behörig att ålägga gemenskapen att ersätta skada på vilket sätt som helst, förutsatt att detta är förenligt med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar vad gäller utomobligatoriskt skadestånd,

Även om det är korrekt att det enhetliga skyddet för innehavaren av ett varumärke i medlemsstaterna har genomförts genom möjligheten för behöriga nationella domstolar att meddela domar där svaranden förbjuds att göra intrång i den åberopade varumärkesrätten, kan gemenskapen i princip inte undantas vad gäller motsvarande åtgärder i förfarandet som vidtas av gemenskapsdomstolarna, eftersom dessa har ensam behörighet att avgöra talan om skadestånd för en skada som kan tillskrivas gemenskapen.

jekt kan endast anses strida mot dessa bestämmelser om det styrks att institutionen använder kännetecknet för varor eller tjänster som liknar eller är identiska med de varor och tjänster som omfattas av de åberopade varumärkena och att detta sker i samband med en affärsverksamhet som syftar till att ge ekonomisk vinst.

(se punkterna 105–106, 111 och 114)

(se punkterna 63–67)

3. Varumärkesinnehavarens skydd mot att någon annan använder kännetecknet i fråga villkoras enligt artikel 5.1 b i direktiv 89/104 om varumärken och artikel 9.1 b i förordning nr 40/94 om varumärken, för det första, av att det föreligger en förväxlingsrisk som har sin grund i att de varor eller tjänster som varumärket och kännetecknet i fråga omfattar liknar varandra eller är identiska och, för det andra, att detta bruk sker "i näringsverksamhet".

4. Gemenskapen kan endast hållas utomobligatoriskt skadeståndsansvarig för en rättsakt eller ett otillåtet agerande som en institution eller gemenskapsorgan är ansvarigt för. Den påstådda skadan måste nämligen ha ett tillräckligt direkt samband med det omtvistade beteendet, det vill säga beteendet måste vara den avgörande orsaken till skadan. Det ankommer däremot inte på gemenskapen att ersätta alla former av negativa konsekvenser, även långsökta sådana, som kan följa av deras organs beteenden.

Att en gemenskapsinstitution använder ett kännetecken för ett gemenskapspro-

Om privata företag som berörs av ett gemenskapsprojekt på eget initiativ i sin affärsverksamhet använder det kännetecken som institutionen har valt för projektet, kan gemenskapen inte bli skadeståndsskyldig därför. Företagen anses nämligen ha kunskap om gemenskapsrätten och varumärkesrätten, var-

för det är rimligt att anse att de kan hållas ansvariga, enligt bestämmelserna i relevanta rättsordningar, för sitt eget beteende på marknaden. Av detta följer att företagens val skall anses vara den direkta och avgörande orsaken till den påstådda skadan, eftersom kommissionens eventuella bidrag till denna skada är för långsökt för att de berörda företagens ansvar skall kunna överföras på kommissionen.

(se punkterna 129–130, 132 och 134–135)

5. Om en skada har uppkommit till följd av ett agerande från gemenskapsinstitutionernas sida vars rättsstridighet inte kan styrkas, kan gemenskapen bli utomobligatoriskt skadeståndsansvarig då följande villkor samtliga är uppfyllda: att det verkligen föreligger en skada, att det finns ett orsakssamband mellan denna skada och gemenskapsinstitutionernas

agerande, och att skadan är av ovanlig och särskild karaktär. Vad beträffar sådan skada som näringsidkare kan lida till följd av gemenskapsinstitutionernas verksamhet gäller att en skada är onormal när den går utöver de ekonomiska risker som verksamhet inom den berörda sektorn är förenad med.

Den skada som uppstår genom att en gemenskapsinstitution använder ett ord för ett gemenskapsprojekt kan inte anses gå utöver de ekonomiska risker som varumärkesinnehavarens bruk av samma ord i sina varumärken är förenat med, när denne, med hänsyn till ordets kännetecken, medvetet har tagit risken att någon annan lagenligt, det vill säga utan att göra intrång i dennes varumärkesrätter, kan använda samma namn för ett sådant projekt.

(se punkterna 147–150)